

εις τὸν δρόμον· τὸν ὑπέθετον ἔρημον, ἀλλὰ μετ' ἀπορίας μου εἶδον ἐν αὐτῷ κίνησιν κόσμου φαιδρᾶν καὶ ἀσυνήθην. Καὶ τώρα μόνον, ἰδὼν εἰς τὸν ἡμεροδείκτην, ἐνεθυμήθην ὅτι ἦτο ἀκριβῶς παραμονὴ Χριστουγέννων. Ἐτοποθετήθην λοιπὸν εὐαρέστως πρὸ τῆς ὕελου καὶ διεσκέδαζον με τοὺς διαβάτας, ὧν αἱ ὀλοκόκκιναι ρῖνες ἐδείκνυν, δίκην βαρομέτρων, τὴν δριμύτητα τοῦ ἔξω ψύχους. Εἶδον κύριον πλατύποδα μετὰ σπουδῆς διερχόμενον, ὅστις θὰ ἦτο πλούσιός τις βιομήχανος ἢ ἄνθρωπος τοῦ κόμματος με θεοσίν προνογιοῦχον, διότι τὸ μέγα κοψίνιον ὃ φέρεται ἐπὶ τῶν ὤμων ὁ συνοδεύων αὐτὸν ἀγυιόπαις γέμει ἐκλεκτὸν ὀψωνίων, ἐπὶ κορυφῆς τῶν ὀπείων προβάλλει τὴν πορφύραν τῆς ὀλοστρογγυλῆς κεφαλῇ ὀλλανδικοῦ τυροῦ. Μεσῆλιξ ἀνὴρ ἐργατικός, με χονδρὸν ἐπανωφόριον καὶ με τὴν ὄψιν εὐτυχὴ διὰ τὸ ἐπίσημον τῆς ἐπιούσης, ἐφεγεν εἰς τὴν χεῖρα μηρὸν ἀρνίου κεκρυωμένον. Διήλθε παπᾶς με τὸ ράσον παραφύρως κυμαινόμενον ἐκ τῆς πνοῆς τοῦ βορρᾶ· τοῦτον ἐπικολούθησεν ὑπηρετρία με κάλαθον ὑπὸ τὸν βραχίονα· καὶ αὐτὴν, νέος με ὑπογένειον Ἑρρίκου Δ' ἐπὶ μορφῆς βλακώδους, με μακρότατον λαιμὸν καὶ βραχυτάτους πόδας, ἀκολουθούμενος ἀπὸ παιῖδα γράπτου κομίζοντα τὴν διὰ τὰ Χριστούγεννα καινούργιήν του περιβολήν, ἃν καὶ ὁ πράσινός του ζακές ὃν ἐφόρει ἦτο ἀρκετὰ εὐπρόσωπος· μοὶ φαίνεται ὅτι τὸν γνωρίζω, εἰς οἰκοδιδάσκαλος... Ἀλλὰ τί βλέπω! ὁ γειτὼν μου ὁ Φαρδῆς με χῆνα εἰς τὴν χεῖρα! Καθαρίζω τὴν ὕελον διὰ νὰ ἴδω καθαρώτερον· ἐν τούτοις δὲν εἶχον ποσὸς κατανηθῆ. Καὶ ἡ χῆνα ἦτο ἡ μικροτέρα καὶ ἰσχυρότερα τῶν ὁσας ἐτυχέ ποτε νὰ ἴδω, ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἦτο χῆνα, οὐδέποτε δὲ ἕως τώρα εἶχε συμβῆ νὰ ἴδω τὸν κ. Φαρδῆν κομίζοντα τὸ ἐλάχιστον εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ κατ' αὐτὰς τὰς μᾶλλον ἐπισήμους ἡμέρας. Μετέβην εἰς τὸ παρὰ τὴν κλίμακα παράθυρον τῆς οἰκίας μου ὁπόθεν ἦτο καταφανὲς ὅλον τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ὑελοφράκτου εἰσόδου τοῦ διαιτήματος ἐκείνου, καὶ ὅτε μετὰ μικρὸν εἰσῆλθε, τὸν εἶδον μυστηριωδῶς ἐρευνῶντα ποῦ ν' ἀναρτήσῃ τὸ φορτίον του.

Ἀπὸ πολλοῦ παρετήρουν μετὰ περιέργου ἐνδιαφέροντος αὐτὸν τὸν κ. Φαρδῆν, ἄνθρωπον πλούσιον, ὅστις ἦτο ὁ ἀληθὴς τύπος τῆς φιλαργυρίας. Ἀγνοῶ ἂν ἦτο ἄγαμος ἢ χῆρος, ἀλλ' ἔζη πάντοτε μόνος, χωρὶς καμμίαν νὰ ἔχη συντροφίαν, χωρὶς κανένα γνωρίμον, διάγων βίον ὅλως γλιόχρον, ξηρὸν καὶ μεμονωμένον, ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἥς ἡ θεὰ ἐνέπνεε τὸ αὐτὸ παγερὸν ρῖγος τὸ ὁποῖον καὶ ἡ θεὰ τοῦ ὑποκειμένου του. Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ, τῆς φωνῆς του ἡ τραχύτης, τὸ εὐθύ του βάδισμα, ἡ κύρτωσις τῶν ὤμων του καὶ ἡ ξηρότης τῶν μελῶν του, καὶ ἡ ἰδιόζουσα σύσπασις τῶν ρυτίδων τοῦ ψυχροῦ προσώπου του, ἐφαίνοντο πιστοποιοῦντα ὅτι ὁ γέρον ἐγνώριζε νὰ κρατῇ στερεῶς τὸ χρῆμά του, καὶ ὅτι ἡ ἐξ αὐτοῦ τέρψις τὸν καθίστα ὅλως ἀδιάφορον πρὸς τὰς ἀπολαύσεις ὧν ἐστρεφεῖτο.

Κατὰ τοῦτο ἰδίως μοὶ ἐφαίνετο περιέρ-

γος ὁ κ. Φαρδῆς, καθότι ὅλαι του αἱ ἡμέραι παρήρχοντο ὁμοιομόρφως. Ἐν ἡμέραις ἑορτῶν, οὐδ' ἡ ἐλαχίστη μεταβολὴ ἐν τῇ στερεοτύπῳ τακτικῇ τοῦ βίου του· καὶ κατὰ τὰς ἐπισημοτέρας τῶν ἑορτῶν τοῦ ἔτους οὐδέποτε εἶδόν τινα εἰσερχόμενον ἐν τῇ οἰκίᾳ ταυ δι' ἐπίσκεψιν.

Ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν, κατὰ παράδοξον ἐξαίρεσιν ἐσκέφθη ὅτι τὰ Χριστούγεννα — ἅτινα συνήθως παρήρχοντο ἀπαράτηρτα δι' αὐτὸν — ἐμελλε τὴν ἐπαύριον νὰ τὰ διήρχετο μόνος ὡς πέρυσιν καὶ ἄλλοτε, καὶ τὸ πρᾶγμα τὸν ἐνέβαλεν εἰς τινα ἀόριστον μελαγχολίαν. Ὅλοι ἔχουμεν ἐν τῷ βίῳ μας παρομοίας στιγμὰς ἀδυναμίας. Ἐσκέφθη λοιπὸν εἰς τὴν ὑπανδρον ἀδελφὴν του, μητέρα ἀρκετῶν τέκνων, ἣν εἶχε τόσον καιρὸν νὰ ἴδῃ. Ἄν ἐπήγαινε παρ' αὐτῇ, ἴσως διήρχετο τὴν ἡμέραν εὐαρέστως. Μόνον ὅτε ἐπρεπε νὰ τῇ ἐπήγαινε κατὰ χάριν τῆς ἡμέρας, ἀλλ' ἐπὶ ἑλπίδι χάριν τῆς ἀδελφῆς του τί ἐσῆμαινε μία μικρὰ θυσία; Συμπέρασμα αὐτῶν τῶν γενναιοδῶρων σκέψεων ὑπῆρξεν ἡ ἀγορὰ τῆς χῆνας. «Ἡ ἀδελφὴ βέβαια θὰ ἐξεπλήσσετο με τὴν ἀπροσδόκ. ἐπίσκεψιν, ἀλλὰ ποῖος μποροῦσε νὰ πηγαίη ἐκεῖ κάθε ὥρα μ' ἐκεῖνα τὰ διαβολόπαιδα! Αἱ, καὶ αὐτὰ τὰ καυμένα...» Ὁ κ. Φαρδῆς διήλθεν εἰς τὴν κλίνην του νύκτα τετραγμένην.

Τὴν πρωΐαν, ἀφοῦ ἐνωρίς ἡτοιμάσθη διὰ τὴν ἐξοδον, ἀνέβη εἰς τὴν κάθισμα διὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν χῆνα ἀπὸ τινος ραφίου τοῦ διαδρόμου, ἐφ' οὗ τὴν εἶχεν ἐναποθέσει τὴν προτεραίαν. Ἀλλ' ὅποια φρίκη! ἡ χῆνα δὲν ὑπῆρχε πλέον εἰς τὸ ράφιον. Στρέφει αὐτομάτως περὶ αὐτὸν ὁ κ. Φαρδῆς βλέμμα πλῆρες ἀγριότητος· ὁ ἐνοχος ἦτο ἐκεῖ πλῆσιον, ἐμπροσθεν τῆς ἐξωθύρας, κρατῶν εἰς τὸ στόμα στερεῶς τὴν χῆναν ἀπὸ τῆς πτέρυγος. «ὦ, τὸν ἀθλίον! Ἦτο αὐτὸς οὗτος ὁ δακτορ γάτος, ὃν ἀπὸ τόσου καιροῦ ἠνείχετο ἐντὸς τῆς οἰκίας του. Ἐφ' ὁδισθεὶς ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ γέρον διὰ μακρὰς σοῦδλας, εὐρέθη εἰς τὴν ἐξώθυραν ἐν μιᾷ στιγμῇ. Ἀλλ' ὅτε ἐφθασεν ἐκεῖ, ὁ κλέπτης εἶχε μετὰ τοῦ λαφύρου του ἐξαφανισθῇ.

Ἡ ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων ἦτο παγετώδης ὡς ἡ παραμονὴ τῶν. Ὅλοι τὴν διήλθον περὶ τὰς ἐστίας τῶν οἰκίων τῶν. Ἀλλ' ὁ κ. Φαρδῆς τὴν διήλθεν ἐλαεινῶς. Μετὰ τὴν ἐξελίξιν σουδλᾶν εἰς τὴν χεῖρα, περιέμενεν ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς εἰς ἄλλην, ριγῶν καὶ ὀρθιος πρὸ τῆς θύρας τῆς εἰσόδου τοῦ, τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἀθλίου γάτου. Καὶ ἀπὸ πρωΐας μέχρι νυκτὸς δὲν τὸν εἶδον νὰ μετακινήθῃ ἐκεῖθεν.

Κ. ΠΡΑΣΣΑΣ

X. MARMIER

Ο ΡΑΒΒΙΝΟΣ

ΜΕΓΑΣ τις ραββῖνος ἀπεχώρησε τοῦ κόσμου, εἰς μίαν καλύδην, ἐν μέσῳ τῆς ἐρημίας, ὅπως ἐκεῖ ἐν βαθεῖᾳ μελέτῃ καὶ προσευχῇ βελτιώσῃ καὶ ἐξαγνίσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ.

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν ὁ ραββῖ-

νος, καίπερ ἐν τῇ ἐρημίᾳ, τίθησι τὸν ἀλογημένον ἄρτον ἐπὶ τῆς τραπέζης αὐτοῦ ἀναμένων συνδαιτυμόνα, διότι ὁ νόμος κελεύει: «Ἐσο φιλόξενος». Ἀλλ' οὐδεὶς φαίνεται. Ὁ ραββῖνος κλαίει, πλῆττει τὸ στῆθος, ἀπελπίζεται, ἀκολουθῶς ὁμῶς τρέχει εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς τοὺς δρόμους, ζητῶν πανταχοῦ ὁδοιπόρον τὸν ὁποῖον νὰ φιλοξενήσῃ. Εὐρίσκει ἐπὶ τέλους ἐπαίτην τινὰ ρακένδυτον, τὸν ὁποῖον ὀδηγεῖ εἰς τὴν καλύδην του, τὸν νίπτει, τὸν ὑπηρετεῖ, τὸν φιλοξενεῖ διὰ τῶν καλλιτέρων αὐτοῦ οἶνων καὶ φαγητῶν. Τὴν ἐπιούσαν, ἐν ᾗ ὁ ἐπαίτης εὐχαριστῶν διὰ τὴν φιλοξενίαν ἠδεδε ν' ἀναχωρήσῃ, ὁ ραββῖνος τὸν ἐμποδίζει.

— Ὁδοιπόρε, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς μοὶ ἀπέστειλε, μείνε ἀκόμῃ μίαν ἡμέραν καὶ μίαν νύκτα παρ' ἐμοί.

Ὁ ἐπαίτης μένει.

Ἀλλὰ ἐν ᾗ ἐκοιμᾶτο, ὁ ραββῖνος ἀρπάσας ὀζώδην τινα ράβδον ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ἀτυχοῦς ξένου του καὶ τὸν πλῆττει ἀνὰ κνήμῃ.

— Τί σοῦ ἐπταῖσα ὁ ἀθλίος, κραυγάζει ὁ πτωχὸς ἐπαίτης.

Τότε ὁ ραββῖνος παραδόξως πίπτει εἰς τοὺς πόδας του, ζητεῖ συγγνώμην καὶ ἀρχεται περιποιούμενος καὶ θεραπεύων αὐτὸν μετὰ πάσης προσοχῆς καὶ φροντίδος μέχρι τῆς τελείας αὐτοῦ ἀναρρώσεως.

Ἐκ νέου ὁ ἐπαίτης ζητεῖ ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ἐκ νέου ὁ ραββῖνος τὸν ἐμποδίζει. Τὴν νύκτα ὁμῶς λαβὼν ἀξίνην προχωρεῖ νὰ κτυπήσῃ τὸν ξένον του, ἀλλ' οὗτος, προβλεπτικὸς ἦδη, τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν ἀξίνην καὶ λέγει εἰς τὸν ραββῖνον:

— Ἡδυνάμην νὰ σὲ φονεύσω, ἀλλὰ σὲ λυποῦμαι, διότι εἶσαι παράφρων.

— Ἐλεος, ἔλεος, ἀναφωνεῖ ὁ ραββῖνος πίπτων εἰς τοὺς πόδας του, συγχωρῶνός με καὶ ἄκουσον. Ἡθελα νὰ ὑπακούσω εἰς τὸ βιβλίον τοῦ νόμου, τὸ ὁποῖον μὰς ἐπιβάλλει τρία πρώτιστα καθήκοντα: νὰ ἡμεθα φιλόξενοι, νὰ θεραπεύωμεν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ νὰ ἐνταφιάζωμεν τοὺς νεκρούς. Εἰσῆλθες ὑπὸ τὴν στέγην μου καὶ ἐξεπλήρωσα, ὅσον ἡδυνάμην καλλίτερον, τὰ καθήκοντα τῆς φιλοξενίας. Δὲν εἶχον ἀσθενεῖς. Σὲ ἐπλήρωσα διὰ νὰ σὲ θεραπεύσω. Δὲν εἶχον οὐδένα νεκρόν. Ἡθελον νὰ σὲ φονεύσω διὰ νὰ σὲ ἐνταφιάσω... Φεῦ, ἡ τελευταία μου ὥρα προσεγγίζει καὶ δὲν θὰ ἐκπληρώσω τὸ τελευταῖον τοῦτο καθήκον μου.

Καὶ πραγματικῶς ἐπέκειτο ἡ τελευταία αὐτοῦ ὥρα, ὁ δὲ ἀγγελὸς Κυρίου κατερχόμενος ἵνα ἀρπάσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐκραύγασεν οἰκτεῖρων:

— ὦ δυστυχεῖς ἄνθρωποι! Πῶς διὰ τῶν σκέψεών σας διαστρέφετε τοὺς ἀληθεῖς νόμους τοῦ Θεοῦ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΑΘ. ΠΟΝΤΗΡΗΣ

ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΦΕΓΙΕ

Ἐγεννήθη ἐν Σαί.-Λό τὴν 11 Αὐγούστου 1812, κατήρξατο δὲ τοῦ φιλολογικοῦ του σταδίου διὰ τῆς μυθιστορίας, ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλων καὶ κρυπτόμενος ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Desiré Harard. Τὸ πρῶτον ἔργον του ἦν ὁ Μέγας Γέρον. Τὸ 1848

ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ «Ἐπιθεωρήσει τῶν δύο Κόσμων» ἢ «Ὀνεστά», ἢ «Μικρά Κόμησσαν», αἱ «Περιπέτειαι ἀπόρου νέου» καὶ ἡ «Ἱστορία τῆς παριτινῆς». Ἄλλ' ὁ Φεγιέ ἔγραψεν ὁμοίως δράματα καὶ κωμωδίας: Τὸ κωμειδύλλιον «Νῦξ Τρομερά», αἱ μονόπρακτοι κωμωδία «Ὁ Ρωμῆος Ἀστὸς» καὶ τὸ «Echec et Mat» καὶ δύο ἕτερα δράματα «Πάλλμας» καὶ τὸ «Γῆρας τοῦ Ρεχελιέ» ἦσαν αἱ πρῶται αὐτοῦ ἀπόπειραι. Ἐμυμήθη εἰτα τὸν Μυσσέ καὶ κατ' αὐτὸν ἔγραψε σειρὰν ὅλην σκηνῶν καὶ παροιμιῶν. Ἐξ αὐτῶν μνημονεύονται εὐφώνως ἡ «Λευκὴ Θρίξ», τὸ «Υπερ καὶ Κατά», ἡ «Χρυσὴ Κλείς», ἡ «Νύμφη», τὸ «Χωρὸν». Γενναϊότερα ἔργα ἐπεσκίασαν μετ' ὀλίγον τὰ πρῶτα ταῦτα δοκίμια. Ἡ «Ἀπολύτρωσις», ἡ «Δαλιδά», ἡ «Κρίσις», ὁ «Πειρασμός», ἡ «Παρίσινη μυθιστορία» ἰθεωρήθησαν τῶν οὐ συγχρότως ἀνωτέρω.

Τὸ 1862 προσελήθη καὶ κατέλαθεν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τὸ κενὸν ἐδῶλλον τοῦ μυθιστοριογράφου Σκριῶ. Εἵτα διωρίσθη βιβλιοφύλας τῶν αὐτοκρατορικῶν οἰκημάτων, ἀλλ' ἀπὸ τῆς τετάρτης Σεπτεμβρίου 1871, ὅτε ἐπῆλθεν ἡ μεταβολὴ καὶ ὁ αἰχμάλωτος τοῦ Σεδᾶν καθρεῖτο τοῦ θρόνου καὶ ἀνεκτιμήσθη ἡ δημοκρατία, ἐθεώρησεν ἑαυτὸν ἀπαλλαγέντα τῆς ὑπηρεσίας ταύτης. Ὁ Ἰούλιος Σίμων τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1871 ἐνόμισε δίκαιον νὰ ἐξακολουθῇ παρέχων αὐτῷ τὸν μισθόν, ἀλλ' οὗτος ἠρνήθη νὰ δεχθῇ ἀνιμισθίαν τινὰ καταργηθέντος ἀξιώματος.

Ὁ Φεγιέ ἀπέδωκε τὴν 17/29 Δεκεμβρίου 1890.

ΑΔΟΛΦΟΣ ΒΕΛΛΟ

Ὁ Ἀδόλφος Βελὼ γεννήθη τῷ 1829 (6 Νοεμβρίου) καὶ ἠκολούθησε κατ' ἀρχὰς ἐν Παρίσι τοὺς νομικὰ καὶ ἐγένετο πολὺ πλούτης, ἐξασκῶν συγχρόνως τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου ἐν Νανσύ. Βραδύτερον ἐπεσεύφηθη τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, τὴν Βρασιλίαν καὶ ἄλλας μακρινὰς χώρας. Τὸ πρῶτον δὲ παρουσιάσθη τῷ 1855 ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῆς φιλολογίας, ἐκδούς ἔργον αὐτοῦ ἀπαρατήρητον σχεδὸν παρελθόν, τὴν «Τιμωρίαν» μετὰ δύο ἔτη ἐξέδωκε μονόπρακτόν τινα κωμωδίαν «Εἰς τὴν Ἑξοχὴν» τιτλοφο-

ρουμένην, ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ τὸν κατέστησε γνωστὸν ἦν ἡ μετὰ δύο ἔτη ἐκδοθεῖσα κωμωδία αὐτοῦ «ἡ διαθήκη τοῦ Καίσαρος Ζηροδούτου», ἥτις ἀναδιδασθεῖσα ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Ὁδείου ἐγένετο ἐνθουσιωδέστατα δεκτὴ καὶ κατεχειροκροτήθη. Ἐκτοτε ἀεγνώσθη ὡς δραματικός συγγραφεὺς καὶ μυθιστοριογράφος ἕξοχος, οὗ τῶν ἔργων μετεφράσθησαν καὶ πολλὰ παρ' ἡμῖν, γράφας πλείστας κωμωδίας, δράματα, διηγήματα καὶ μυθιστορίας, ἐν αἷς διακρίνονται ἐξόχως τὰ δράματα: «Ἀπόφυρον οἰκονομικόν», ἡ «Ἐκδίκησις τοῦ συζύγου», αἱ κωμωδίαί «αἱ ἀδιάφοροι» καὶ «οἱ ἐκ συστήματος σύζυγοι» καὶ αἱ μυθιστορίαί: «ἡ Μάρθαν», «τὰ κοσμικὰ μυστήρια» καὶ «αἱ νεανικὰ τρέλλαι» κτλ. Ὁ Ἀδόλφος Βελὼ διὰ τὰς ἐξόχους αὐτοῦ φιλολογικὰς ἐργασίας ἐτιμήθη ὑπὸ τῆς πατρίδος τοῦ τὰ μέγιστα, γενόμενος ἱππότης τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς. Ἀπέδωκε τῇ 7/19 Δεκεμβρίου 1890.

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ὁ ἐν Ἰταλίᾳ ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Ὁρσεα, ἐξακολουθῶν τὰς ἐρεῖνας αὐτοῦ περὶ τῶν ἀρχαίων λῶν τῆς Σικελίας, ἀνεκάλυψε τρεῖς νεκροπόλεις, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ μὲν δύο παρέχουσι σημεῖα ἴσης κοινωνικῆς ἀναπτύξεως, ἡ δὲ τρίτη μᾶλλον προηγμένης. Ὁ κ. Ὁρσεα πιστεύει, ὅτι ἀνεῦρε χωρίον τι καὶ φρούριον σικελικόν. Μεταξὺ τῶν ἀνακαλυφθέντων παρατηροῦνται στοιχεῖα τινὰ ὁμοιότητος πρὸς τὸν πολιτισμὸν τῆς Τροίας (ἀγγεῖα, ὀστά κατεργασμένα) καὶ τῶν Μυκηνῶν, τὰ ὁποῖα ἀνέρονται εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς μεταδόσεως τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν νῆσον ταύτην.

Διὰ τῶν ἀνατρεφῶν τοῦ αὐτοῦ ἀρχαιολόγου ἀπεκαλύφθη ὁλόκληρον τὸ μέτωπον τοῦ πρὸς τὴν θάλασσαν μέρους τῶν ἀρχαίων τειχῶν τῶν Λοκρῶν, τῆς πρωτεύουσος τῶν Ἐπιεφυρίων Λοκρῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Ἀνεκάλυφθη ἐπίσης ἡ θέσις, ἐν ἣ ἡγείροντο οἱ τέσσαρες πύργοι τῆς πόλεως. Ὁ ἕξοχος ἰταλὸς ἀρχαιολόγος ἐλπίζει, ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ ἀνεύρῃ ἐν ἐπιγραφαῖς τοὺς νόμους τοῦ Ζαλευκού, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν, ὡς γνωστὸν, ὁ μέγας νομοθέτης τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν, ζήσας περὶ τὸ 650 π. Χ.

Κατὰ τινὰ βιενναῖον χημικόν αἱ ἡλεκτρικαὶ μηχαναὶ πρόκειται ν' ἀποδώσιν ἐπικίνδυνον ἀνταγωνιστὰς κατὰ τῆς μεθόδου τοῦ Κὼχ πρὸς θεραπείαν τῆς φθίσεως. Κατὰ τὸν χημικὸν τοῦτον ἀτμοὶ τινες ἐξερχόμενοι ἐκ τῆς κατεργασίας τοῦ ἡλεκτρισμοῦ κατὰ τὴν γαλβανικὴν ἐπιχρῶσιν ἢ ἐπαργύρωσιν τῶν μετάλλων ἐξασκοῦσιν εὐεργετικὴν καὶ λυσίτηλὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν φυματιώσεων καὶ θεραπεύουσι τὸ κακὸν ἢ ἀνακόπτουσι τὴν πρόδον αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἡ ἀκαπνὸς πυρίτις παρατηρήθη ὅτι ἀποδίδει μίαν βλαβερὰ εἰς τὰ ἐκ γάλλου, τηλεδὸλα φαίνεται ὅτι ἡ πυροβολικὴ τέχνη θ' ἀναγκασθῇ νὰ στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν κατασκευὴν τηλεδολῶν ἐξ ὀρείχαλκου ὡς καὶ πρότερον. Ὁ ὀρείχαλκος ἔχει τοῦτο τὸ προσόν ὅτι μετὰ τὴν φθορὰν τῶν ἐξ αὐτοῦ τηλεδολῶν, δύναται ἄλιν νὰ χυθῇ, ἐν ᾧ ὁ γάλλος δὲν παρέχει τὴν εὐκολίαν ταύτην. Ἀφ' ἐτέρου ἐν τῇ κατεργασίᾳ τοῦ ὀρείχαλκου ἐγένοντο τόσαι πρόδοι, ὥστε ἀπέκρινε τὸ μέταλλον τοῦτο ἀποχρὴν οὐχὶ ἐλάσσονα τοῦ γάλλου. Ἐν Γερμανίᾳ πρόκειται νὰ γίνωσι πειράματα νέων ὀρείχαλκινων πυροδολῶν.

Ὡς γνωστὸν ἐκ τῶν μεταλλικῶν πλακῶν, αἱ ὁποῖαι μέχρι τοῦδε ἐχρησίμευον πρὸς ἄμυναν τῶν πλοίων, ἐνομιζόντο ὡς κεκτημένα ἰσχυροτέρων ἀντοχῆν αἱ σύνθετοι λεγόμεναι πλάκες, συγκείμεναι ἐκ σιδήρου καὶ γάλλου, ἐφευρεθείσαι ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἀπολαύσαι ἀπολύτου ὑπολήψεως ἐν τῷ πολέ-

μικῷ ναυτικῷ τῆς Ἀγγλίας καὶ συνεπῶς ἐν ἅπασιν τοῖς ναυτικοῖς τοῦ κόσμου. Ἐσχάτως ὁμοῦς ἐγένοντο ἐν Ἀναπόλει τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἐνώπιον ἀμερικανῶν ἀξιωματικῶν, πειράματα τῆς ἐνεργείας πυροδολοῦ ἐπὶ πλακῶν συνθέντων ὡς ἀνωτέρω καὶ πλακῶν ἐκ γάλλου καὶ νίκελ. Εἰς τὴν δύναμιν τοῦ πυροδολοῦ αἱ ἐκ γάλλου καὶ νίκελ πλάκες ἐτρυπήθησαν μόνον, αἱ δὲ σύνθετοι πλάκες διελύθησαν καθολοκληρίαν εἰς συντρίμματα. Αἱ ἐκ γάλλου καὶ νίκελ πλάκες εἶχον ἐφευρεθῇ καὶ κατασκευασθῇ ὑπὸ τοῦ καταστήματος Σνάιτερ ἐν Κρεζὼ τῆς Γαλλίας.

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

ΛΥΣΕΙΣ Β' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ

1. ΠνεῦμαΝ, ΛαβετΕ, ἈγλαΙΔ, ΤυρωτήΡ, Ὀρτο, ΝικίαΣ.—2. Ἀθηνᾶ.—3. Τὸ μὲν παρὸν ἀνήκει τοῖς πλουσίοις, το δὲ μέλλον τοῖς ἐναρτέοις.—4. Ἡ οἴστis ἐμπόδιον προκοπῆς.—5. Ἡ ἥρεμος καρδιά.—6. Θρόνος—ἄνος.—7. Εἰς σκότος ἐγεννήθη.—8. Δόρυ—ῥρη.—9. Χαρὰς καὶ λύτης κράμα.—10. Ὁμόνοια—μόνοι—ἄνοι.—11. ΞΕΝΗ, ΕΡΩΣ, ΝΩΤΑ, ΗΣΑΝ.—12. Χίλια πιθανότητες δὲν κάμνουν μίαν ἀλήθειαν.—13. Πέρ-γαμος.—14. Πατὴρ πάντων τιμωτάτων.—15. Σημαῖα, ἡμέρα, μετὰ, ἀρχ, ἴα, α.—16. Ὁ Ζάλευκος εἰπὼν ὅτι καθὼς εἰς ἐκεῖνα, ἂν ἐμπέσῃ μυῖα ἢ κώνωψ ἐμπλέκεται, ἐὰν δὲ σφῆξ ἢ μέλισσα ἀφίπταται, οὕτω καὶ εἰς τοὺς νόμους ὁ μὲν πένης συλλαμβάνεται, ὁ δὲ πλούσιος ἢ ἰσχυρὸν ἐκφεύγει.

Ἀτυχῶς ἐκ τῶν ἀποστειλάντων λύσεις κατὰ τὴν 6' τριμηνίαν, καίτοι πολλοὶ τὸν ἀριθμὸν, εἰς οὐδένα θὰ προσερεθῇ δῶρον, διότι τινὲς μὲν ἐπεμψαν λευκανθασμένας λύσεις, τινὲς δὲ μίαν ἢ δύο. Σχετικῶς τὰ πλεῖστον ἔλυσαν δύο καὶ δημοσιεύσαμεν τὰ ὀνόματα αὐτῶν, οἱ κ. κ. Δ. Καραγιάννης ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Π. Θ. Μπουμπαχάκης ἐκ Βεργιδιάνσας.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ρ. Α. Ἐνταῦθα. Τὸ ποίημά σας ἀτυχῶς μακρόν.—Κοῦς Δ. καὶ Π. Παπαλῆ. Συνδρομὴ ἐλήφθη· διεύθυνσις διωρθώθη.—Α. Ε. Φιλιππούπολιν. Ἀπηντήσαμεν ἐν ἐκτάσει καὶ ἀναμένομεν.—Α. Ε. Ζ. Κέρκυραν. Ὁμοίως.—Ε. Κ. Leipzig. R. H. Hamburg. Ὁμοίως.—Π. Ρ. Κ. τελώνη, Βῶλον. Ἐπιταγὴ ἐλήφθη· θερμῶς σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ φιλικὰς ἐνεργείας σας. Ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ παύσητε φροντίζοντες πρὸς διὰδοξιν τοῦ «Ἀττικῷ Μουσείῳ» αὐτοῦ.—Ν. Ρ. Ὁδηγόν. Ἐνεγράφητε καὶ σὰς ἀπηντήσαμεν.—Α. Ν. Α. Ἐνταῦθα. Το ποίημά σας ἀκατάλληλον.—Α. Ε. Φιλιππούπολιν. Συνδρομὴ τῆς Σ. Κ. Γιαμαλίδης ἐν Γενῇ-Μαχαλὲ-Χελὲς θὰ πληρώσῃ θμηνον διότι παρητήθη.—Σ. Ν. Μ. Σόφιαν. Νέου συνδρομητοῦ φύλλα ἀπεστάλησαν ὁμοίως καὶ τὰ ἐλλείποντα ἰδικὰ σας.—S. C. Rostoff-Dou. Συναλλαγματικὴ ἐλήφθη, ταχυδρομικῶς ἀπαντήσαμεν, σὰς εὐχαριστοῦμεν.—Αθ. Π. Παζούς. Ἐνεγράφητε διὰ τὴν Β'. ἐξαμηνίαν, ἡ συνδρομὴ σας ἐλήφθη.—Ε. G. Trieste. Ἀπηντήσαμεν.—Α. Ε. Ζ. Κέρκυραν. Ἀμφοτέρω ἔχομεν δίκαιον· ἡ ἐπιστολὴ καὶ ἡ ἐπιταγὴ ἀπωλέσθησαν, διότι δὲν ἐξηγγυρώθη ὑπὸ τοιοῦτον ἀριθμὸν οὐδεμίαν ἐπιταγῇ. Ἐνῆργησα τὰ δέοντα δι' ἀναφορὰς παρὰ τῇ Διευθύνσει.—Δ. Ε. Ι. Κωνσταντινουπόλιν. Ἀπηντήσαμεν.—Δ. Σ. Μιτωλίνην. Φύλλα νέου συνδρομητοῦ ἀπεστάλησαν μὲ α', ταχυδρομικῶς ἀναμένομεν ὑποσχεθέντα.—Σ. Σ. Κέρκυραν. Ἀπηντήσαμεν ταχυδρομικῶς.